

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 998/2022
13.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Камненић, Зорана Хаџића, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Максић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредног суда у Зрењанину, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 71/21 од 08.09.2021. године, у седници одржаној 13.07.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 71/21 од 08.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 71/21 од 08.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину Прр1 409/20 од 06.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати 192.977,75 динара са законском затезном каматом од 05.11.2011. године до исплате и 27.299,78 динара по основу камате признате у стечајном поступку, са каматом од 05.10.2011. године до исплате, због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Зрењанину Ст 296/2012, на име материјалне штете за признато а неисплаћено стечајно потраживање утврђено Закључком о листи потраживања Привредног суда у Зрењанину Ст 157/2011 од 05.10.2011. године, као и захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати 12.000,00 динара на име трошкова састава приговора ради убрзања поступка и 12.000,00 динара на име трошкова састава жалбе на решењем којим се приговор одбија, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 6.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 71/21 од 08.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за досудом трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, ... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Зрењанину Ст 296/2012, за признато а неисплаћено стечајно потраживање утврђено Закључком о листи потраживања Привредног суда у Зрењанину Ст 157/2011 од 05.10.2011. године. Решењем Привредног суда у Зрењанину Р4 Ст 212/2019 од 07.11.2019. године одбијен је приговор тужиоца као предлагача, ради убрзања поступка у предмету Привредног суда у Зрењанину Ст 296/2012, које је решењем Привредног апелационог суда у Београду Рж Ст 5940/19 од 20.01.2020. године преиначено и утврђено да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Зрењанину Ст 296/12 (Ст 215/11).

Према закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У овом случају, стечајни дужник АД „ББ“ из ..., није привредно друштво са већинским друштвеним, односно државним капиталом, са којих разлога тужена Република Србија нема обавезу да тужиоцу накнади тражену материјалну штету. Обавеза тужене Републике Србије да тужиоцу накнади материјалну штету не може се заснивати ни на члану 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, с обзиром да се одредбе наведеног члана односе на материјалну штету која настане због дужине трајања судског поступка, а не због неисплаћивања потраживања од стране стечајног дужника. С обзиром да је нижестепеним пресудама одлучено у складу са наведеним законским одредбама и Закључком овог суда, то не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана, нити потребе уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе јесу спорови којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.12.2020. године, а вреднос предмета спора је 220.277,53 динара.

С обзиром да се у овом случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизијај тужиоца није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП, са којих разлога је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић